

PSYCHOLOGICAL ANALYSIS OF THE ACTIONS AND MOTIVATION OF AN OFFENDER SUSPECTED OF SERIAL KILLINGS. A CASE STUDY

Ewa WACH, Maciej SZASZKIEWICZ

Institute of Forensic Research, Krakow

Abstract

The case described below concerns the actions of a serial killer. Based on analyses of traces and manifestations of the actions of the offender in three different situations (5 murders), forensic psychologists were expected to give their opinions as to whether they could have been committed by the same person. An important element of the expert report contributing to provision of a positive answer to the question posed by the prosecution was reconstruction of the offender's motivation. On the basis of analysis of the offender's actions it was ascertained that in all cases the offender organised the scene in such a way as to, above all, satisfy his sadistic drives and needs. His behaviour – reconstructed on the basis of evidence collected during the investigation – was completely inconsistent with the suspect's statements, according to which the murders were carried out by him in order to gain material benefits.

Key words

Psychological profiling; Serial killer; Sexual motivation; Modus operandi; Psychological expert report; Suspect's statements.

Received 1 August 2006; accepted 21 August 2006

1. Introduction. Reasons for consulting forensic psychologists

One of the main aims of investigative psychology is psychological profiling, that is drawing inferences about the traits of an unknown offender on the basis of analysis of an act committed [1, 10, 13]. Analysis and interpretation of victimological data, manifestations of the behaviour of the offender at the crime scene, location and the time of crime allow us to draw up a psycho-physical description of the unknown perpetrator, i.e. a so-called profile. The results of the work of the profiler usually serve to narrow down the number of suspects, and also indicate further directions of investigation. Such a profile is drawn up in a situation where no suspect has been determined/established, or where the investigation is not focused on a specific person

[4, 12]. On the basis of a psychological analysis of a series of crimes committed by an unknown perpetrator(s), it is also possible to ascertain whether they were all committed by the same person or by various persons [3, 7, 9]. In such cases, we may be dealing with a suspect, to whom commission of some acts may be attributed without difficulty, but for whom there is no data indicating unambiguously that he was also the perpetrator of others.

The case described below concerns just such a situation. The prosecution asked experts to assess whether, on the basis of a psychological interpretation of traces and manifestations of the offender's behaviour in three different cases (5 homicides), it is possible to ascertain that they were committed by the same person.

The investigation being conducted concerned a suspect referred to as Krzysztof G. Certain psycho-physical characteristics of the suspect corresponded to traces revealed in the second case. During questioning, Krzysztof G. denied being the perpetrator, changed his statements many times, once even pleaded guilty, but finally denied having any connection with these killings. The events below are described chronologically (it should be mentioned that this was the first psychological expert report carried out in this field by experts from the Department of Forensic Psychology, Institute of Forensic Research).

2. Description of events

2.1. Murder of Violetta L.

On February 6, 2001 at about 22.00 in Poznań, a 17-year-old prostitute, Violetta L., was shot in a rented apartment. Several other prostitutes belonging to the same escort agency were near her apartment. All were being watched by bodyguards. Violetta L.'s services were advertised in a local newspaper in the "Contacts" column with epithets such as "beautiful blue-eyed" or "lonely eighteen-year-old girl". Two different mobile phone numbers were given. When the homicide was discovered, the body of Violetta L. was lying on its side on the floor in a pool of blood. She was wearing a shiny sleeveless blouse and black pants (knickers); next to her legs were high-heeled shoes. She had been shot twice: in the chest and in the head. According to experts, shots were fired from above, at close range, but they were not contact shots. The head wound was probably inflicted second. There were no traces of semen in/on her body or next to it.

It was determined that on the day of the murder the victim could not have possessed more than several hundred Polish zloty. In her apartment, there no clear traces of searching, yet no money was found either. There were two mobile phones in a visible place in the kitchen.

2.1.1. Manifestations of perpetrator's actions

According to the case files, at about 14.00 on the day of the murder, a client came to Violetta L., whom, however, she did not let in as he looked suspicious. In a description given to her girlfriend, he was described as being about 40 years old, about 6 feet tall, and with a limp. He had reddish blond hair and a "large and prominent" moustache that looked as if it had been stuck on. On that day, Violetta L. had an appointment

with her neighbour-friends from the agency to go to a solarium after 21.00. From the testimony of one of these friends, it transpires that at about 21.30–21.40, Violetta was ready to go, but suddenly changed her mind. She answered the phone and said that "a client is already on his way, in the elevator". Their colleagues (bodyguards at the agency) who were waiting in the car had, a little earlier, seen a man with a shoulder bag, wearing a leather jacket and glasses, walking near the entrance to the building.

It may be inferred that the perpetrator arranged the meeting with his victim (as a client) just before (the meeting) and came just after 21.30. According to her girlfriends, Violetta only very rarely accepted clients after 20.00, for example, when a client offered a considerable amount of money for her services. Most probably, Violetta L. was undressing in a hurry to prepare herself to host her client. Her jacket hanging on the door to the room was indicative of this.

A lack of signs of activity by the offender in the apartment indicated that most probably he shot his victim soon after he entered the apartment. Just before he fired, he switched on the TV and turned the volume up to maximum. This is indicated by the testimony of her neighbour from a lower floor, who said that about 21.00 or soon after she suddenly heard very loud music and a single short scream of a woman.

According to the forensic medical doctor, the shot to the chest might have been fired when the victim was kneeling (however, analysis of data collected at the scene suggested that the victim was rather sitting on a small chair), and the second shot to her head was fired when she was already lying down. The perpetrator most probably took some money from the victim's apartment and then left the scene in a hurry without switching off the TV and light. On the walls of the staircase, small blood stains were found, suggesting that the offender left using the stairs, and not the lift. He left the building unnoticed by bodyguards sitting in a car.

2.2. Murders of Lena H. and Janusz S.

Further murders took place on February 9, 2001 in Wrocław, at about 17.00–18.00. In a rented apartment, 2 persons were shot: 32-year-old prostitute Lena H. from Ukraine, and 25-year-old Janusz S. – her bodyguard and also her partner. According to the neighbours, Lena H. was a very silent, non-confrontational lodger, who kept her home clean and tidy. None of her neighbours suspected her of being a prostitute. She advertised her services in a local paper under captions such as "attractive Czech girl", or "small, dark, dis-

crete". She provided a contact mobile phone number. During the investigation, it was determined that both victims were shot with the same gun with which Violetta L. had been shot. Both bodies were found on the kitchen floor, completely dressed, partially covered by jackets. Lena had golden jewellery on her neck and hands.

During the *post-mortem* it was stated that the cause of death of Lena was a gunshot wound to her head. The victim also had four other gunshot wounds, including a wound in the right lumbar-hip area, a wound on her right hand and penetrating bullet wounds of the right hand and a finger of her left hand. According to experts, these wounds were not caused by contact shots. What is more, the corpse also had injuries such as abrasions and ecchymosis on her neck and in the infraclavicular area, suggesting that the victim was strangled before death. There were also abrasions on the hands and minor ecchymosis of the mucous membrane of the vagina. Experts stated that the head wound was the last to be inflicted and had "characteristics of wounds typical for execution victims". Traces of semen were not found either in/on the body or near it.

From Janusz S.'s autopsy record, it transpires that he was shot three times: in the chest, in the buttocks, and in the head. Moreover, four stab wounds were found on the corpse: one on his neck, one on his stomach, and two on the abdomen, as well as several cut wounds on his neck of varying depth. There were also abrasions on the left ear, neck, and left knee. The gunshot wound to the head and the stab wound to the neck were the causes of death. According to experts, the type and distribution of cut wounds of the neck and stab wounds of the stomach suggested that the dead man could have been tortured before death. The gunshot wound to the head was inflicted last and had characteristics of wounds found in victims of execution. The shotgun wounds to the head were not contact ones.

During inspection of the crime scene earprints on the inside side of the front door were found, and it was ascertained that the peephole was filled with plasticine. The front door was locked, and the key (to the front door) was found in the apartment; however, the balcony door to one of the rooms was open. The lights and TV were on and a radio was playing. On the room floor, signs of wiping blood stains from the floor were found. There were no signs that the flat had been searched. In the apartment, mobile phones of the victims were also found, which were switched off at the time of the crime scene inspection. No money was found.

2.2.1. Manifestations of the perpetrator's actions

It may be assumed that the perpetrator contacted Lena H. by phone and came to her as a client. The completely dressed corpse of Lena H. does not suggest she had fully prepared herself for "rendering services". Most probably, the perpetrator killed the victims shortly after coming to their flat. The murder of the man was committed by shooting three bullets in him and, moreover, the perpetrator stabbed him 4 times in his neck and stomach, and additionally inflicted on him several superficial, cut wounds to the neck, which were not inflicted to kill, but in order to maltreat the victim.

In the case of Lena H., the offender strangled her, but this was not the cause of her death – which was the result of a gunshot wound to her head. It should be deduced that in this case the offender was also satisfying his sadistic needs. This conclusion is also supported by the fact that he brutally shot at the woman, while she was trying to shield herself with her hands.

Analysing the offender's behaviour, one may conclude that despite murdering two persons he was not under the influence of strong emotions during the killing, or at least they were not causing his actions to be disorganised. For traces he left at the crime scene showed he took further logical actions, such as: covering his tracks on the scene by wiping blood stains, moving corpses to the kitchen, covering them with jackets and monitoring the situation outside the apartment by listening by the front door. Analysis of itemised bills relating to the mobile phones possessed by the victims showed that after the murders the offender stayed for almost twenty four hours in their apartment. During that time he used the victims' phones to telephone people advertising in newspapers that they wished to buy a car. He fixed a meeting for the next day between 16.00 and 17.00 in the victims' apartment with at least two people. He proposed such terms in spite of the fact that one of these man wanted to be there earlier, at least at 15.00. It is difficult to explain this action, because from the point of view of his safety it would have been more logical to leave the scene as soon as possible. Finally, the offender left the apartment through a window before he was due to meet the appointed person, most probably just when one of the potential clients rang the front door bell. Most probably, the perpetrator took some money from his victims' apartment, since, as the inspection records show, not even small change was found there.

2.3. The murder of married couple K.

On March 10, 2001 (Saturday) in Wrocław in a block of several flats, in an apartment on the 2nd floor, 2 persons were shot with the same gun: a married couple consisting of 50-year-old Maria K. and 64-year-old Marek K. The victims had no contact with people from the margins of society. The married couple possessed two apartments, one of which was rented to lodgers by Maria K. In January 2001, she put an ad in *Auto-Giełda Dolnośląska* concerning a flat to rent, giving her home telephone number as a means of contact.

The body of Maria K., lying in the hall, was fully dressed, with small items of jewellery still present. From the autopsy record, it transpired she was shot 6 times, including one shot penetrating from the neck to the skull, two shots in the chest (on the left and right side), one in the lumbar area, and the last two gunshot wounds on the left and right wrists. These wounds were not inflicted as contact shots. Moreover, she had abrasions on an ear auricle and on the neck. According to forensic medical doctors, the gunshot wounds on the neck and the head had characteristics of gunshot wounds found in execution victims.

Marek K.'s corpse was found at the entrance to a room and was also fully dressed. From the autopsy record it transpired he was shot 4 times, including one shot to his head, two in the region of his chest, one of which penetrated into the abdominal cavity, and one in the left arm, penetrating to the chest. Moreover, ecchymoses were found in the area of the thyroid and the neck muscles, as well as a fracture of the hyoid bone, which might have been the result of using a blunt or blunt-edged tool. According to forensic medical doctors, these wounds suggest that the dead man was either strangled or hit forcefully in the neck. The gunshot wounds were not contact ones. The head wound was inflicted at the very end, and it also had features typical of execution victims.

The front door was not locked. Gunshot residue was found on it. The light was on in the hall, bathroom and in the kitchen. In the room a window was open. The apartment was generally in good order, with no visible traces of searching. 430 zł were found in Marek K.'s wallet. The mobile phone of Maria K. was missing, as well as her wallet with documents and cheques. On the table in the room lay rental contracts, with only the parts relating to the owners filled out.

2.3.1. Manifestations of the perpetrator's actions

The facts indicate that the offender was a male, who made an appointment with the victims with a view to renting an apartment. He had obtained information on the possibility of renting an apartment from an advertisement in a newspaper. He arranged a meeting on March 8 (Thursday) with Marek K. by phone. On that day, they were not able to enter the apartment as the lock on the front door jammed. They stood together outside the front door for several minutes, while Marek K. tried unsuccessfully to unlock the door. The situation was observed via a peephole by their neighbour. Marek K. made a second appointment with the potential lodger for Saturday at 11.00. Earlier, while talking with his father, Marek K. described him as a man of about 35 years of age, less than 6 feet tall, slim, with some "defect of the foot", which he dragged, as if it was shorter. This client called them on Saturday before 11.00. The telephone was answered by Marek K.'s father. The man asked him to pass on a message that he could come at 13.00.

The perpetrator must have shot his victims shortly after entering their apartment. Between 13.00 and 14.00 neighbours heard sounds resembling screaming, the "cry" of a woman or a child, a bang as if a door had been slammed, a dull thud as if something or someone had fallen down. In the stairwell, it was silent at that time. The rental contracts lying on the table were only filled out partially, which indicates that the new lodger had not yet provided his details. The perpetrator fired at least 11 shots. Among the gunshot wounds found on Maria K. were hand wounds – most probably they were inflicted when she tried to shield herself. Apart from shotgun wounds, Marek K. was also hurt in the region of the thyroid and neck muscles, suggesting that the offender was violently strangling him or hitting him forcefully in his neck. Similar, but less severe wounds were inflicted on Maria K.

The perpetrator took from his victims' apartment a wallet with credit cards and documents and a mobile phone, but he left no visible traces of having searched the apartment or any other activity. Most probably he left the scene soon after committing the murders.

3. Results of investigation, information concerning the suspect and his statements

In March 2001 in Wrocław, a car driven at high speed in the wrong direction (against the traffic flow) along a one-way street was stopped. It was driven by Krzysztof G., who, at the moment of arrest, had 2.72%

of alcohol in his exhaled air. Inside the car, there was a leather haversack, with the butt of a pistol sticking out of it. It was a machine pistol, Scorpion No. 00255, equipped with a silencer, and in the magazine were 18 rounds of live ammunition. Also found in the car were glasses in a plastic case, a tube of glue, and a newspaper containing advertisements – *Auto-Gielda Śląska*, with 3 marked offers of apartments to let in Wrocław. According to the criminalistics expert report, it transpired that the shells collected at the scenes of all five murders originated from this gun. However, Krzysztof G. denied involvement in these killings. He claimed he had bought the gun from a Czech, because he was receiving threatening phone calls that if he did not pay back his debts, he and his family would be killed. At that time, he had been looking for a job and, for that reason, had travelled, to, among other places, Wrocław, Poznań, and Warszawa.

During the investigation, many traces were revealed indicating that Krzysztof G. had been in Lena H.'s apartment. According to a mechanoscopic expert report, it transpired that a shoe print found on the carpet in that apartment might have been a print of his shoe. Moreover, blood stains originating from Lena H.'s body and lumps of clay similar to those found under the balcony window of the apartment were found on this shoe. Ear prints revealed on the inside side of the front door corresponded to ear concha of the suspect. A girlfriend of Violetta, recognised Krzysztof G. during a display as the man with a stuck-on moustache who had endeavoured to purchase the services of the girl. Another prostitute testified that she had previously "seen the suspect somewhere", most probably between January 2 and February 6, 2001, in a nearby shop. Violetta L.'s bodyguards stated that Krzysztof G. resembled a man seen by them near her block when they were waiting for the girl to drive her to the solarium.

Suffusions and abrasions of the epidermis on Krzysztof G.'s hand, which might have occurred a month before the examination, were diagnosed during a medical examination. Their distribution suggested that the examined person might have been tugged on the hand by another person. Moreover, bruises on his thighs and a haematoma on his left shin were found, which might have occurred as a result of a kick or jumping from a height, and a state after injury of the right ankle bone that occurred a year or two before examination was also ascertained. In the opinion of the experts, the injuries of the lower limbs caused a visible alternating limping, with predominance of right leg limping.

36-year-old Krzysztof G. was married and had a 14-year-old daughter. According to the family, he

was a good husband and father, with no addictions; among his qualities were tranquillity and politeness (kindness). He was a qualified driver-mechanic. Until 1994, he had worked in a mine, from where he was made redundant because of group redundancies. He received 3,000 zł of severance pay, which enabled him to set up his own firm dealing with, among other things, (building) timber trading. From 1999, the firm began to have financial problems: Krzysztof G. owed various collaborators over 100,000 zł in total, and at the same time he was not able to collect debts from unreliable clients. He tried to get back the debts, threatening debtors that he would kill a member of their family. Because of the extortions, he was arrested and imprisoned from June 2000 to January 2001. He was released on bail paid by his wife.

In November 2001, Krzysztof G. confessed to committing all five of the murders he had been accused of. According to his statements, during his stay in jail he had planned that he would earn money by "collecting arrears". He contacted an acquaintance from Gdańsk, who had already once arranged a firearm for him. This acquaintance offered Krzysztof G. 20,000 zł to carry out a murder. He provided him with the addresses and phone numbers of several escort agencies in the area of Poznań, belonging to one owner and instructed him to kill anyone from among persons working there, he also gave him a Skorpion machine pistol. Krzysztof G. arranged a meeting with one of the girls from the agency by phone. When he entered the apartment he found that the girl was alone. He asked if he could use the toilet and there he prepared the gun and attached the silencer. Immediately after leaving the bathroom, he shot the girl, who was sitting on a low chair, first in her chest, and then in the head. Afterwards he left the apartment in a hurry. After several days he phoned his acquaintance from Gdańsk, informing him that he had done the job, but the acquaintance delayed paying him. So Krzysztof G. decided to keep the gun until he was paid. He was not able to explain why he did not make consistent efforts to obtain the payment.

During the investigation it was determined that immediately after this murder, Krzysztof G. travelled by train to Kalisz, where he stayed until 16.00 on the following day. He was not able to explain what he did in that period of time. It was established that he phoned several escort agencies and also his wife. Next, he went by train to Wałbrzych. He did not buy a ticket, as he claimed that he had no money, and he received a fine for this offence.

From further statements by Krzysztof G. it transpired that, in connection with his lack of money he

had decided to carry out a plan that he had drawn up while in jail. The plan entailed meeting a prostitute from an escort agency and shooting her and then using her apartment to lure people interested in buying a car. He planned to make a very attractive offer to these people by phone concerning sale of a car, so that on the next day they would undoubtedly come with money to buy it. Krzysztof G. stated that he had not intended to kill the potential clients, but only to threaten them with the gun, to take money from them, tie them up and then leave them at the scene of the prostitute's murder. In order to realise his plan, he bought some local Wroclaw newspapers carrying advertisements, contacted a prostitute by phone and arranged to meet her as a client. He asked her if he could use the toilet, and there he attached the silencer to the pistol. After leaving the toilet, he realised there was a man in the kitchen, so first he shot him several times. Then he started to shoot the woman, who was just leaving the room. After that he came back to the kitchen and slashed the throat of the man, who was "still rasping". Next he moved the woman's body to the kitchen and covered both corpses with jackets. He washed away the blood stains in the other rooms and after that, using the mobile phones of his victims, he arranged meetings with a few clients who advertised in a newspaper that they were looking for a certain type of a car. From Krzysztof G's statements, it transpires that he spent the night in the victims' apartment, going out only once to buy a beer. On the next day, somebody knocked at the front door several times. He then judged that the situation was dangerous, so he did not wait for the appointed clients any more, but around noon jumped from the balcony and immediately drove away. According to the testimonies of the men, who on February 10 came to buy cars, it transpires, however, that at about 15.30 they saw a man near the block, whom they recognised from photos as Krzysztof G.

Krzysztof G.'s statements were also inconsistent with other facts that were determined during the investigation. He completely omitted the strangulation of Lena H. and the stabbing in the abdomen and stomach of Janusz S. The suspect explained the cut wounds to the neck of the victim as being the result of a need to finish off the "wheezing" man, although Janusz S. died as a result of a shot to the head. Krzysztof G. did not mention the additional wounds inflicted on the married couple K either.

From further statements by Krzysztof G. it transpired that after the murder of Lena H. and Marek S., he decided not to use an escort agency any more, but to rent an apartment, to which clients interested in buying an alleged car would be invited. After selecting an ap-

propriate offer, he made an appointment with the apartment's owner. In the apartment, he met a man and a woman. They expected to be paid 6 months rent in advance, whilst he only wanted to pay for one month. He said he became angry and was forced to kill them, although at the beginning he had not planned it. After the murder, he left the apartment hastily, despite the fact that clients had arranged to come very soon afterwards with money. He stated he was afraid that the sound of shooting might have been heard by neighbours, because during the event a window in the room was open.

During the course of the investigation, it was determined that Krzysztof G. had intended to answer a few more advertisements relating to apartment rental. He had also already made appointments with people interested in buying cars. During successive interviews, Krzysztof G. denied these established facts, and then a number of times he changed his statements, saying, among other things, that the murders were committed by someone else, and he only accompanied the murderer; and in other versions he also indicated the cooperation of various people.

4. Interpretation and conclusions

In order to attempt to answer the question posed by the prosecution, it was most important to compare the *modus operandi* of the offender (or offenders) in all the murders. Moreover, it was necessary to diagnose the motivation that drove the offender (or offenders). One of the most important sources allowing us to draw inferences on this matter was an analysis of statements given by Krzysztof G.

From the analysis of Krzysztof G's statements, it transpired that his actions always had two stages: the first, embracing preparation of a murder and its commission, and the second stage, embracing realisation of the aim which the murders facilitated. This aim was to gain financial benefits, stemming from payment for carrying out the murder or from robbing other victims.

According to Krzysztof G's statements, in the first case he carried out a contract killing, and in the other cases, he realised his own idea of gaining money from persons lured by the possibility of buying a good car at an attractive price. This economic aim was thus intended to be the most important for the offender, the murder itself being only a "preliminary stage", preparing for realisation of the main one. It is worth noting that this "preliminary stage" was planned in detail by Krzysztof G., taking into account possible hitches and changes. Taking into consideration the effectiveness

of his actions, this stage in all cases was very successful and efficient, and led to the death of 5 people. The offender began by selecting various offers from among advertisements published in newspapers, then he made contact by phone and found out the addresses. After sizing up the situation at each given apartment, he went to the bathroom under some pretext, where he prepared his weapon (among other things he attached the silencer). When he left the bathroom, he switched on the TV and fired precisely, first in the chest, then in the head. It is worth noting that in two cases he successfully controlled the behaviour of two victims. After the murders he decided on how to leave the scene safely.

The strong tendency to commit murders despite a number of objective obstacles and a high risk of failure is remarkable. For instance, in the case of the murder of Violetta L., the perpetrator did not change his mind even though he had been seen by outside witnesses when he had previously been near the scene. Despite the fact that on the day of the murder, Violetta L. had turned him down when he tried to enter her apartment in disguise, he did not change his mind and in the evening came again to her apartment. In the case of Lena H.'s murder, he did not give up in spite of the difficulty posed by the presence of Janusz S. He then killed two persons, even though it significantly increased the risk. In the case of the murders of Maria and Marek K., earlier contact not only with his victims, but also with their relatives, exposed him to the risk of being recognised by the latter. Moreover, he shot his victims a number of times despite the open window. The above circumstances (facts) show that the offender acted in a situation of high risk, which suggests he had a strong motivation to kill his victims.

From the point of view of the effectiveness of the actions of the murderer, the additional wounds inflicted on the four victims were purposeless. The aim of killing the victims was not directly fulfilled by these additional wounds, since it was determined that all the victims were killed by "execution" shots to the head (which constituted the last wounds). Furthermore, they had no connection with the plan to obtain money from the clients he had arranged to meet. Nonetheless, these wounds were inflicted. One can deduce therefore that these actions resulted from a different motivation – that of sadism – and not that declared by Krzysztof G. – economic motivation. This can be especially clearly seen in the case of the superficial knife cuts on the neck of Janusz S., which were inflicted after shooting the victim twice (so the victim was immobile), and before the third, fatal shot. One may also infer that in the case of the murder of married couple K., the offender was

also fulfilling his sadistic needs by inflicting additional wounds on them.

Analysis of the data shows that the stated aim of actions given by Krzysztof G. – gaining financial benefit from murders – was not realised in any of the above cases. From Krzysztof G.'s statements, it transpires that after committing the murders he became discouraged by even insignificant signs that he might be caught. For example, after the murder of Lena H. and Janusz S., he escaped through a window after hearing knocking on the front door and never came back to that apartment, although he most probably stayed in the neighbourhood for some time and could have worked out that nobody had entered the apartment. Neither did he use the murders of Marek and Maria K. to realise the aims (of financial gain) linked to them, although he could have worked out that the noise created by the event had not alarmed the neighbours. If one assumes that the first murder was a contract killing, as Krzysztof G. claimed, then in this case as well, the lack of consistency in his endeavours to get paid for the fulfilled contract is significant.

The statements of Krzysztof G. on the subject of the above facts also do not explain his lack of effectiveness in endeavouring to achieve profits from the committed murders. One may deduce that the murder of the victims itself was the main aim of the offender, and the other aims were only a pretext to fulfil his sadistic needs. His sadism, ruthlessness, and brutality in the treatment of victims – which were inconsistent both with his plan and its realisation as presented by Krzysztof G. – are noteworthy. At the same time, however, he devoted a lot of energy to the alleged financial aim (i.e. appointments with people to sell them cars). It is thus possible that they constituted a form of "justifying himself".

Analysis of the circumstances of the murders shows that the sadism in the offender's behaviour may be linked with his disorders in the area of drives [2, 4, 5, 8, 11]. Admittedly, most probably there was no sexual intercourse between Krzysztof G. and his victims, but other, more indirect connections between murder and the drives sphere are possible. This is suggested by the choice of escort agencies and prostitutes as victims, which could not be justified from the point of view of realisation of plans to lure other victims there. Predicting that after a murder one may stay there longer is illogical, for these are places where strangers may turn up at any moment (other prostitutes, clients, bodyguards, owners of the agency or of the apartment, chance witnesses etc.). Moreover, it is not insignificant that Krzysztof G., after killing Violetta L. – as he put it, after fulfilling the contract – did not go back

home directly, but spent several hours in Kalisz, where he phoned several different escort agencies.

One may observe some changes in the offender's modus operandi, when comparing his behaviour in particular cases. The linking of murders of victims with luring of clients to be cheated became more efficient, e.g. by making appointments with them at increasingly early times, so as to finish everything during the same day. Gradually, he even started to make appointments with clients in apartments, where he had only made plans to kill residents (but not yet carried them out), most probably to limit the possibility of additional obstacles/hindrances and to reduce the risk. It is possible he gave up disguising himself (moustache, glasses) when he realised it hindered making contact with people.

It is noteworthy that in successive murders, the number of shots fired at particular victims increased: from two – in the case of Violetta L., to six – in the case of Maria K. In successive murders, signs of sadistic behaviour appeared as well. Their intensity was greatest towards victims in the second case (strangling of Lena H. and cut and stab wounds inflicted with a knife on Janusz S.). When taking into account the victimological data, the aggravated aggression towards Janusz S. cannot be explained by provocative behaviour of the victim. A possible interpretation of the offender's behaviour in this case is the hypothesis that he did not achieve a satisfactory release of tension after the murder of Violetta L., so a short time later (three days later!) he attacked another victim with significantly more brutality. In the third case, the offender was also not satisfied with lethally shooting his victims and so, before shooting them, he most probably additionally strangled his victims. The changes and modifications of behaviour in particular murders described above, and especially aggravation of sadistic behaviours are typical of the modus operandi of serial killers.

In the conclusions in their expert report, the forensic psychologists stated that it may be assumed with high probability that the murders of Violetta L., Lena H., Janusz S., Maria K., and Marek K. were committed by the same offender. In the actions of the murderer, the following elements occurred repeatedly:

- he found information on victims from advertisements in newspapers, contacted them by telephone as a client, and then established the place (address) and time of meeting;
- victims lived in blocks of flats;
- choosing prostitutes as victims, he most probably did not benefit from their services;

- all victims were killed with gunshots fired from the same firearm – a “Skorpion” machine pistol equipped with a silencer;
- all shots were fired from a small distance, but none was a contact shot;
- each victim was shot in his/her chest at least once, and the last wound in all victims was a lethal shot to the head typical of executions;
- additional wounds – apart from gunshot wounds – diagnosed in victims were mostly concentrated in the area of the neck;
- the offender inflicted additional wounds on both male victims;
- in situations where victims shielded themselves with their hands, the offender shot through the hands;
- he did not undress any of the victims, nor did he take away their jewellery;
- the offender did not leave traces in any of the cases suggesting that he searched apartments, and at the same time in each case he most probably took money or other objects belonging to victims (mobile phone, wallet with credit cards);
- in the course of committing homicides, audio equipment was switched on; the offender did not switch it off before leaving the scene, he also left lights on;
- in all cases of murders, the offender manifested greater motivation to kill victims than to gain the planned economic benefits;
- the perpetrator of all the murders manifested psychopathic personality traits, characterised by: ruthlessness and brutality in treating victims, emotional coldness, treating of victims as objects. His behaviour did not become disorganised under the influence of emotions. Clear elements of sadism were manifested in his behaviour;
- the offender's behaviour was typical of the way of acting of serial killers.

A few months later another psychological expert opinion was prepared in this case. The prosecution asked that a psychological examination of the suspect Krzysztof G. be conducted in order to pronounce on his personality traits and the motivation that drove him when he committed the deeds (he was accused of). The conducted examination confirmed, among other things, that the suspect possessed strong sadistic tendencies. However, the examined suspect denied being responsible for these acts. However, during the trial, the defendant Krzysztof G. changed his mind and confessed to all the murders. He stated he also felt satisfaction while murdering, and maltreatment of victims gave him special pleasure.

Krzysztof G. received a life sentence on the basis of a legally valid verdict, with the possibility of parole not earlier than after 50 years.

References

1. Canter D., Alison L., Profiling in policy and practice, [in:] Offender profiling series, vol. II, Ashgate-Dartmouth, Aldershot 1999.
2. Fromm E., Rewizja psychoanalizy, PWN, Warszawa 1998.
3. Geberth V. J., Sex-related homicide and death investigation, CRC Press, Boca Raton, London 2003.
4. Gierowski J. K., Szaszkiwicz M., Osobowość i motywacja sprawców zabójstw, [w:] Zabójcy i ich ofiary, Gierowski J. K., Jaśkiewicz-Obydzińska T. [red.], Wydawnictwo Instytutu Ekspertyz Sądowych, Kraków 2002.
5. Hanausek T., Anna – część 1, [w:] Zabójstwa seksualne – problemy teoretyczne, Wydawnictwo MSW, Warszawa 1980.
6. Jaśkiewicz-Obydzińska T., Wach E., Znaczenie informacji o ofierze zabójstwa dla sporządzania psychologicznego profilu sprawcy, *Nowiny Psychologiczne* 1999, 4, 23–29.
7. Jaśkiewicz-Obydzińska T., Wach E., Szaszkiwicz M., Psychological indicators for the predicting of sexual serial homicides, [in:] Forensic psychology and law, Czere-derecka A., Jaśkiewicz-Obydzińska T., Wójcikiewicz J. [eds.], Wydawnictwo Instytutu Ekspertyz Sądowych, Kraków 2004.
8. Leszczyński J., Zabójstwa na tle seksualnym w Polsce, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1992.
9. Leyton E., Serial murder, Ashgate-Dartmouth, Aldershot 2000.
10. Ressler R., Criminal personality profiling, *Problems of Forensic Sciences* 1997, 35, 19–30.
11. Ressler R. K., Burgess A. W., Douglas J. E., Sexual homicide patterns and motives, Lexington Books, New York 1998.
12. Szaszkiwicz M., Model opracowywania charakterystyki psychofizycznej nieznanego sprawcy zabójstwa, [w:] Zabójcy i ich ofiary, Gierowski J. K., Jaśkiewicz-Obydzińska T. [red.], Wydawnictwo Instytutu Ekspertyz Sądowych, Kraków 2002.
13. Turvey Brent E., Criminal profiling, Academic Press, San Diego 1999.

Corresponding author

Ewa Wach
Instytut Ekspertyz Sądowych
ul. Westerplatte 9
PL 31-033 Kraków
e-mail: ewach@ies.krakow.pl

PSYCHOLOGICZNA ANALIZA DZIAŁANIA ORAZ MOTYWACJI SPRAWCY PODEJRZANEGO O SERYJNE ZABÓJSTWA. OPIS PRZYPADKU

1. Wstęp. Przyczyny powołania biegłych psychologów

Jednym z głównych zadań psychologii śledczej jest profilowanie psychologiczne, czyli wnioskowanie o cechach nieznanego sprawcy przestępstwa na podstawie analizy dokonanego przez niego czynu [1, 10, 13]. Analiza i interpretacja danych wiktymologicznych, przejawów zachowania sprawcy na miejscu zdarzenia, lokalizacji oraz czasu dokonania czynu pozwala na opracowanie sylwetki psychofizycznej nieznanego sprawcy, czyli tzw. profilu. Wyniki pracy osoby „profilującej” służą zazwyczaj zawężeniu kręgu podejrzanych, a także wskazaniu dalszych kierunków śledztwa. Profil taki opracowuje się więc w sytuacji, kiedy nie ustalono osoby podejrzanej o dokonanie czynu lub śledztwo nie toczy się przeciwko konkretnej osobie [4, 12]. Możliwe jest także, aby na podstawie psychologicznej analizy serii czynów popełnionych przez nieznanego sprawcę (sprawców) wypowiedzieć się, czy wszystkie zostały dokonane przez jedną i tę samą osobę, czy też mamy do czynienia z przestępczą działalnością różnych osób [3, 7, 9]. W takich przypadkach możemy mieć do czynienia z podejrzanym, któremu bez większych wątpliwości da się przypisać dokonanie pewnych czynów, ale brak jest danych jednoznacznie wskazujących, że był on również sprawcą pozostałych.

Przytoczony poniżej przypadek dotyczy właśnie takiej sytuacji. Problem, jaki postawił przed biegłymi prokurator, polegał na rozważeniu, czy na podstawie psychologicznej interpretacji śladów i przejawów zachowania sprawcy w trzech różnych zdarzeniach (zabójstwa 5 osób) można stwierdzić, że popełniła je jedna i ta sama osoba.

Śledztwo toczyło się przeciwko podejrzanemu Krzysztofowi G. Pewne cechy psychofizyczne podejrzanego odpowiadały śladom ujawnionym w drugim zdarzeniu. W czasie przesłuchania Krzysztof G. zaprzeczał jednak dokonaniu zabójstw, wielokrotnie zmieniał wyjaśnienia, jeden raz się nawet przyznał do dokonania czynów, jednak ostatecznie zaprzeczył, aby miał z nimi związek. Poniżej opisano zdarzenia w kolejności chronologicznej (należy zaznaczyć, że była to pierwsza ekspertyza w tym zakresie opracowana przez biegłych w Zakładzie Psychologii Sądowej Instytutu Ekspertyz Sądowych).

2. Opis zdarzeń

2.1. Zabójstwo Violetty L.

W dniu 6 lutego 2001 r. około godziny 22.00 w Poznaniu w wynajętym mieszkaniu została zastrzelona 17-letnia prostytutka Violetta L. Obok jej mieszkania znajdowało się kilka innych należących do jednej agencji towarzyskiej. Wszystkie obserwowali ochroniarze. Informacje o usługach Violetty L. umieszczane były w lokalnej gazecie w rubryce „Kontakty” i opatrzone tytułami „prześliczna niebieskooka” lub „sama osiemnastolatka”. Podawano dwa różne numery telefonów komórkowych. Kiedy odkryto zabójstwo, zwłoki Violetty leżały na podłodze, na boku, w kałuży krwi. Były ubrane w błyszczącą bluzkę bez rękawów i czarne majtki, obok nóg ofiary znajdowały się buty na wysokim obcasie. Zadano jej dwie rany postrzałowe: w klatkę piersiową i w głowę. Według biegłych, strzały zostały zadane z góry, z bliskiej odległości, ale nie z przyłożenia. Rana głowy najprawdopodobniej została zadana jako druga w kolejności. Nie stwierdzono śladów nasienia w jej ciele ani przy nim.

Ustalono, że w dniu zabójstwa ofiara mogła mieć najwyżej kilkaset złotych. W mieszkaniu ofiary nie stwierdzono wyraźnych śladów penetracji, chociaż nie znaleziono żadnych pieniędzy. Na widocznym miejscu w kuchni znajdowały się dwa telefony komórkowe ofiary.

2.1.1. Przejawy działania sprawcy

Z akt sprawy wynikało, że w dniu zabójstwa, około godz. 14.00, do Violetty L. zgłosił się klient, którego jednak nie przyjęła, gdyż wyglądał podejrzanie. Według opisu podanego koleżance, był w wieku około 40 lat, wzrostu około 180 cm, utykał na jedną nogę. Miał on rudawoblond włosy oraz wąsy, które sprawiały wrażenie przyklejonych: „duże i sterczące”. Tego dnia Violetta L. była umówiona z koleżankami-sąsiadkami z agencji, że po godzinie 21.00 pójdą razem do solarium. Z zeznań jednej z nich wynikało, że około godziny 21.30–21.40 Violetta była już gotowa do wyjścia, lecz nagle zmieniła decyzję. Odebrała telefon i stwierdziła, że „klient już jedzie do niej windą”. Oczekujący w samochodzie koleżdy (ochroniarze agencji) nieco wcześniej widzieli mężczyznę z raportówką w skórzanej kurtce i okularach chodzącego w pobliżu bramy bloku.

Można wnioskować, że sprawca umówił się z ofiarą jako klient bezpośrednio przed spotkaniem i przyszedł do

niej tuż po godzinie 21.30. Zdaniem koleżanek, Violetta tylko wyjątkowo przyjmowała klientów po godzinie 20.00, np. jeżeli klient zaoferował za usługi znacznie większą kwotę. Prawdopodobnie Violetta L. w pośpiechu rozbierała się w celu przygotowania się do przyjęcia klienta. Sugerowała to kurtka wisząca na drzwiach pokoju.

Brak śladów aktywności sprawcy w mieszkaniu wskazywał, że najprawdopodobniej strzelał do ofiary wkrótce po wejściu do mieszkania. Tuż przed oddaniem strzałów jeszcze włączył telewizor i nastawił maksymalnie jego regulator głośności. Wskazują na to zeznania sąsiadki z dołu, która podała, że około godziny 21.00 lub tuż po niej, usłyszała nagle z góry bardzo głośną muzykę oraz jeden krótki krzyk kobiety.

Według opinii lekarza sądowego, strzał w piersi mógł być oddany wówczas, kiedy ofiara znajdowała się w pozycji klęczącej (analiza danych z miejsca zdarzenia wskazywała jednak, iż ofiara siedziała raczej na niskim krzeselku), drugi w głowę, gdy już leżała. Prawdopodobnie sprawca zabrał jakieś pieniądze z mieszkania ofiary, po czym pośpiesznie opuścił miejsce zdarzenia nie wyłączając telewizora, nie gasząc też światła. Na ścianie klatki schodowej znaleziono niewielkie ślady krwi sugerujące, że sprawca oddalił się po schodach, nie korzystając z windy. Jego wyjścia z budynku nie zauważyli siedzący w samochodzie ochroniarze agencji.

2.2. Zabójstwa Leny H. i Janusza S.

Kolejne zabójstwa miały miejsce w dniu 9 lutego 2001 r. we Wrocławiu około godziny 17.00–18.00. W wynajmowanym mieszkaniu zostały zastrzelone 2 osoby: 32-letnia prostytutka Lena H. narodowości ukraińskiej oraz 25-letni Janusz S. – jej ochroniarz, a zarazem partner. W opinii sąsiadów Lena H. była bardzo spokojną i niekonfliktową lokatorką, utrzymującą porządek i czystość w domu. Nikt z sąsiadów nie domyślał się, że zajmuje się ona prostytutką. Reklamowała swoje usługi w gazecie lokalnej jako „atrakcyjna Czeszka” lub „mała, czarna, dyskretna”. Do kontaktu podawała numer telefonu komórkowego.

W toku śledztwa ustalono, że obie ofiary zginęły z tej samej broni, co Violetta L. Obydwa ciała znaleziono na podłodze w kuchni, ubrane kompletnie, częściowo przykryte kurtkami. Lena miała na szyi i rękach złotą biżuterię.

W trakcie sekcji zwłok stwierdzono, że przyczyną zgonu Leny była rana postrzałowa głowy. Ofiara miała też cztery inne rany zadane strzałami z broni palnej, w tym ranę w prawej okolicy lędźwiowo-biodrowej, ranę prawej ręki oraz rany przestrzałowe prawej ręki i palca ręki lewej. Zdaniem biegłych, rany postrzałowe nie były zadane z przyłożenia. Ponadto u denatki stwierdzono obrażenia w postaci otarcia naskórka i podbiegnięcia

krwawe na szyi oraz w okolicy podobojczykowej, wskazujące, że ofiara była duszona na krótko przed śmiercią a także otarcia naskórka na rękach i skape podbiegnięcia krwawe śluzówki pochwy. Biegli stwierdzili, że rana głowy denatki była zadana jako ostatnia i miała „cechy ran spotykanych u ofiar egzekucji”. W jej ciele, ani w okolicy zwłok, nie stwierdzono obecności śladów nasienia.

Z protokołu sekcji zwłok Janusza S. wynikało, że zadano mu trzy rany z broni palnej: w klatkę piersiową, w pośladek i w głowę. Ponadto u denata stwierdzono cztery rany klute: po jednej na szyi i na brzuchu oraz dwie na podbrzuszu, a także kilka ran ciętych szyi o różnej głębokości. Stwierdzono również otarcia naskórka na lewym uchu, szyi i lewym kolanie. Przyczyną śmierci była rana postrzałowa głowy oraz rana kluta szyi. Zdaniem biegłych, charakter i rozmieszczenie ran ciętych szyi oraz ran klutych brzucha sugerował, że denat mógł być torturowany przed śmiercią. Rana postrzałowa głowy została zadana jako ostatnia i miała cechy ran spotykanych u ofiar egzekucji. Rany postrzałowe nie były zadane z przyłożenia.

W trakcie oględzin miejsca zdarzenia stwierdzono na drzwiach wejściowych od wewnątrz ślady małżowiny usznej oraz że wizjer zalepiono plasteliną. Drzwi wejściowe były zamknięte na klucz, który znajdował się w mieszkaniu, natomiast drzwi balkonowe w pokoju były otwarte. Paliły się światła, włączony był telewizor, grało radio. Na podłodze pokoju stwierdzono ślady wycierania krwi. Brak było śladów wskazujących na penetrację mieszkania. W mieszkaniu znajdowały się też telefony komórkowe ofiar, które w chwili oględzin były wyłączone. Nie znaleziono żadnych pieniędzy.

2.2.1. Przejawy działania sprawcy

Można przyjąć, że sprawca skontaktował się z Leną H. telefonicznie i zjawił się u niej jako jej klient. Wygląd zwłok Leny H., całkowicie ubranych, nie wskazywał na bezpośrednie podjęcie przez nią przygotowań do wykonania usługi. Prawdopodobnie sprawca zabił ofiary wkrótce po przybyciu do ich mieszkania. Zabójstwa mężczyzny dokonał przez postrzelenie go trzema pociskami, ponadto zadał mu 4 rany klute szyi i brzucha oraz kilka płytkich, ciętych ran szyi, które nie służyły jego uśmierceniu, lecz wskazywały na znęcanie się nad ofiarą.

W przypadku Leny H. sprawca dusił ją, jednak w ten sposób nie spowodował jej śmierci, lecz zabił strzałem w głowę. Należy wnioskować, że i przy tej ofierze realizował potrzeby sadystyczne. Wniosek ten znajduje dodatkowe potwierdzenie w fakcie, że brutalnie strzelał do kobiety zasłaniającej się rękami.

Analizując działanie sprawcy, można stwierdzić, że mimo dokonania zabójstwa dwóch osób, podczas zda-

rzenia nie ulegał wpływowi silnych emocji, a w każdym razie nie dezorganizowały one jego działania. Ślady, jakie pozostawił na miejscu zdarzenia, wskazują bowiem na podjęcie przez niego dalszych logicznych czynności: zacieranie śladów przez usuwanie krwawych plam, przemieszczenie zwłok do kuchni, przykrycie ich kurtkami oraz kontrolowanie sytuacji na zewnątrz mieszkania przez nasłuchiwanie przy drzwiach. Analiza billingów aparatów należących do ofiar wskazywała, że po zabójstwach sprawca pozostawał przez niemal dobę w ich mieszkaniu i telefonował z ich aparatów do osób ogłaszających w gazecie, że zamierzają kupić samochód. Umówił się w mieszkaniu ofiar z co najmniej dwiema osobami na następny dzień na godzinę 16.00 i 17.00. Podał takie terminy, pomimo, że jednemu z mężczyzn zależało, aby być na miejscu wcześniej, przynajmniej o 15.00. Trudno jest wyjaśnić tę okoliczność, bowiem z punktu widzenia bezpieczeństwa sprawcy, logiczniejsze byłoby jak najwcześniejsze opuszczenie miejsca zbrodni. Ostatecznie sprawca wyszedł z mieszkania przez okno, zanim spotkał się z umówioną osobą, zapewne w chwili, kiedy jeden z potencjalnych klientów dzwonił już do drzwi. Prawdopodobnie sprawca zabrał z mieszkania ofiar jakąś kwotę, gdyż, jak wynika z protokołów oględzin miejsca zdarzenia, nie znaleziono tam nawet drobnych pieniędzy ofiar.

2.3. Zabójstwo małżonków K.

W dniu 10 marca 2001 r. (sobota) we Wrocławiu w bloku wielorodzinnym, w mieszkaniu położonym na 2. piętrze, zostały zastrzelone z tej samej broni dwie osoby, małżonkowie 50-letnia Maria K. oraz 64-letni Marek K. Ofiary nie miały żadnych kontaktów z osobami z marginesu społecznego. Małżeństwo dysponowało dwoma mieszkaniami, z których jedno Maria K. wynajmowała lokatorom. W styczniu 2001 r. zamieściła w *Auto-Gieldzie Dolnośląskiej* ogłoszenie o lokalu do wynajęcia, podając jako kontakt telefon do miejsca stałego zamieszkania.

Zwłoki Marii K., leżące w przedpokoju, były ubrane, nie zdjęta też była drobna biżuteria. Z protokołu sekcji zwłok wynikało, że zadano jej 6 ran postrzałowych, w tym jedną przechodzącą od szyi do jamy czaszkowej, dwie w klatkę piersiową (po lewej i po prawej stronie) jedną w okolicy łędźwiowej oraz po jednej na lewym i prawym nadgarstku. Rany te nie były zadane z przyłożenia. Ponadto miała ona otarcia naskórka na małżowinie usznej i na szyi. Według biegłych lekarzy sądowych, rana postrzałowa szyi i głowy miała cechy ran postrzałowych spotykanych u ofiar egzekucji.

Zwłoki Marka K. ujawnione w przejściu do pokoju były również ubrane. Z protokołu sekcji zwłok wynikało, że zadano mu 4 rany postrzałowe, w tym jedną w głowę, dwie w okolice klatki piersiowej, przy czym jedna z nich

przechodziła do jamy brzusznej oraz jedną w lewe ramię, przechodzącą do klatki piersiowej. Ponadto stwierdzono podbiegnięcia krwawe w okolicy tarczycy i mięśniach szyi oraz odłamanie kości gnykowej, które mogły powstać od działania narzędzia tępego lub tępokrawędziatego. Według biegłych lekarzy obrażenia te wskazują, że denat był albo silnie ściskany, albo mocno uderzony w szyję. Rany postrzałowe nie były zadane z przyłożenia. Rana głowy została zadana jako ostatnia, przy czym także i ona posiadała charakter ran spotykanych na ciele ofiar egzekucji.

Drzwi do mieszkania nie były zamknięte na klucz. Znaleziono na nich przestrzelinę. W przedpokoju, łazience i w kuchni paliło się światło. W pokoju było otwarte okno. W mieszkaniu panował ogólny porządek, nie było widocznych śladów penetracji. W portfelu Marka K. znajdowało się 430 zł. Zginał telefon komórkowy Marii K., brak było również jej portfela z dokumentami i czekami. W pokoju na stole położone były umowy wynajmu, wypełnione tylko w części dotyczącej właściciela mieszkania.

2.3.1. Przejawy działania sprawcy

Okoliczności wskazują, że sprawcą zabójstw był mężczyzna, który umówił się z ofiarami w celu wynajęcia mieszkania. Informacje o możliwości wynajęcia mieszkania uzyskał z ogłoszenia zamieszczonego w gazecie. Umówił się telefonicznie z Markiem K. na 8 marca (czwartek). W tym dniu nie udało się im jednak wejść do mieszkania, gdyż zaciął się zamek w drzwiach wejściowych. Stali wspólnie przed drzwiami przez kilka minut, gdy Marek K. bezskutecznie manipulował przy zamku. Sytuację tę obserwował przez wizjer swojego mieszkania ich sąsiad. Marek K. umówił się ponownie na spotkanie z potencjalnym najemcą na sobotę na godz. 11.00. Wcześniej w rozmowie ze swoim ojcem opisał go jako mężczyznę w wieku około 35 lat, wzrostu poniżej 180 cm, szczupłego, z „defektem nogi”, którą pociągał, jakby miał krótszą. Klient ten zatelefonował do nich w sobotę przed godziną 11.00. Telefon odebrał ojciec Marka K. Mężczyzna poprosił o przekazanie informacji, że będzie mógł przyjść o godz. 13.00.

Sprawca musiał strzelać do ofiar wkrótce po wejściu do ich mieszkania. Sąsiedzi słyszeli bowiem pomiędzy godzinami 13.00 a 14.00 odgłosy przypominające krzyk, „wrzask” kobiety lub dziecka, huk jakby od trzaśnięcia drzwiami, głucho uderzenie, jakby coś lub ktoś upadł. Na klatce schodowej było w tym czasie cicho. Leżące na stole umowy wynajmu mieszkania były tylko częściowo wypełnione, co wskazuje, że nowy lokator nie podał jeszcze swoich danych. Sprawca oddał co najmniej 11 strzałów. Wśród ran postrzałowych zadanych Marii K. stwierdzono rany rąk – prawdopodobnie odniosła je w trakcie zasłaniania się przed napastnikiem. Marek K. oprócz ran postrzałowych odniósł dodatkowo urazy

w okolicy tarczycy i mięśni szyi wskazujące, że sprawca bardzo silnie uciskał go lub mocno uderzył w szyję. Podobne, choć mniej nasilone obrażenia, odniosła Maria K.

Sprawca zabrał z mieszkania ofiar portfel z kartami kredytowymi i dokumentami oraz telefon komórkowy, nie pozostawił przy tym żadnych widocznych śladów penetrowania domu ani innej aktywności. Prawdopodobnie opuścił miejsce zdarzenia wkrótce po dokonaniu zabójstwa.

3. Wyniki śledztwa, dane dotyczące podejrzanego i jego wyjaśnienia

W marcu 2001 r. we Wrocławiu zatrzymano samochód jadący z nadmierną prędkością i pod prąd na jednokierunkowej jezdni. Kierowcą był Krzysztof G., który w chwili zatrzymania miał w powietrzu wydychanym 2,72% alkoholu. Wewnątrz samochodu leżała skórzana torba raportówka, z której wystawała kolba pistoletu. Był to automatyczny pistolet Skorpion nr 00255, który posiadał dorobiony tłumik; w magazynku było 18 sztuk ostrej amunicji. W samochodzie znaleziono też m.in. okulary w plastikowej oprawie, tubkę kleju oraz gazetę ogłoszeniową *Auto-Giełda Dolnośląska*, w której zaznaczone były trzy oferty wynajmu mieszkań na terenie Wrocławia. Z opinii kryminalistycznej wynikało, że łuski, które zostały zebrane na miejscu wszystkich pięciu zabójstw, pochodzą z tego pistoletu. Krzysztof G. zaprzeczał jednak, aby miał coś z nimi wspólnego. Twierdził, iż broń kupił od pewnego Czecha, bowiem otrzymywał telefony z pogróżkami, że jeżeli nie odda długu, to zostanie zabity on i jego rodzina. W ostatnim okresie zajmował się poszukiwaniem pracy i w tym celu podróżował m.in. do Wrocławia, Poznania i Warszawy.

W trakcie śledztwa ujawniono wiele śladów wskazujących, że Krzysztof G. był w mieszkaniu Leny H. Z opinii traseologicznej wynikało, że ślad buta pozostawiony na wykładzinie dywanowej w tym mieszkaniu mógł pochodzić od zółwki jego buta. Ponadto znaleziono na nim ślady krwi pochodzącej od denatki oraz grudki gliny podobne do próbek zabezpieczonych z gleby pod oknem balkonowym tego mieszkania. Ślady małżowiny usznej na wewnętrznej stronie drzwi mieszkania odpowiadały także małżowinie uszu podejrzanego. Koleżanka Violetty podczas okazania rozpoznała Krzysztofa G. jako mężczyznę, który z przyklejonymi wąsami usiłował skorzystać z usług dziewczyny. Inna prostytutka zeznała, że uprzednio „gdzieś widziała” podejrzanego, przypuszczalnie pomiędzy 2 stycznia a 6 lutego 2001 r. w pobliskim sklepie. Ochroniarze Violetty L. stwierdzili, że Krzysztof G. był podobny do mężczyzny, którego widzieli koło jej bloku, kiedy czekali na dziewczynę, aby ją zawieźć do solarium.

W wyniku badania lekarskiego u Krzysztofa G. stwierdzono sińce i otarcia naskórka na ręce, które mogły powstać około miesiąc przed badaniem. Ich rozmieszczenie sugerowało, że badany mógł być szarpany ręką przez inną osobę. Ponadto stwierdzono u niego sińce na udach i krwiaka na lewym podudziu, który mógł powstać od kopnięcia lub skoku z wysokości oraz stan po urazie kości skokowej prawej powstałym od roku do dwóch lat przed badaniem. Zdaniem biegłych, urazy kończyn dolnych powodowały widoczne utykanie naprzemienne, z przewagą utykania na prawą nogę.

36-letni Krzysztof G. był żonaty, miał 14-letnią córkę. Według opinii rodziny był dobrym mężem i ojcem, nie posiadał żadnych nałogów, cechował go spokój i uprzejmość. Z wykształcenia był kierowcą-mechanikiem. Do 1994 r. pracował w kopalni, skąd został zwolniony w ramach zwolnień grupowych. Otrzymał 3 tys. złotych odprawy, co pozwoliło mu założyć własną firmę, która zajmowała się m. in. handlem stolarką budowlaną. Od 1999 r. firma zaczęła mieć trudności finansowe, Krzysztof G. był winien różnym kooperantom w sumie ponad 100 tysięcy zł, a zarazem sam nie był w stanie wyegzekwować należności od nierzetelnych klientów. Usiłował odzyskać długi, grożąc dłużnikom zastrzeżeniem kogoś z ich rodziny. W związku z wymuszeniami został aresztowany i przebywał w więzieniu od czerwca 2000 r. do stycznia 2001 r. Wyszedł za kaucją, którą wpłaciła żona.

W listopadzie 2001 r. Krzysztof G. przyznał się do dokonania wszystkich pięciu zarzucanych mu zabójstw. Z jego wyjaśnień wynikało, że podczas pobytu w więzieniu zaplanował, iż będzie zarabiał poprzez „ściągnięcie długów”. Skontaktował się ze znajomym z Gdańska, który już kiedyś załatwił mu broń palną. Zaproponował on Krzysztofowi G. kwotę 20 tys. zł za dokonanie zabójstwa. Przekazał mu adresy i telefony kilku agencji towarzyskich na terenie Poznania należących do jednego właściciela i polecił zabicie kogokolwiek spośród osób tam zatrudnionych, dał mu też pistolet maszynowy Skorpion. Krzysztof G. umówił się telefonicznie z jedną z dziewczyn z agencji. Po wejściu do mieszkania zorientował się, że dziewczyna była sama. Zapytał ją, czy może skorzystać z toalety i tam przygotował broń oraz założył tłumik. Bezpośrednio po wyjściu z łazienki strzelił do dziewczyny siedzącej na niskim krzeselku najpierw w klatkę piersiową, a potem w głowę. Następnie szybko opuścił mieszkanie. Po kilku dniach powiadomił telefonicznie kolegę z Gdańska o wykonaniu zadania, jednak ten zwlekał z zapłatą. Krzysztof G. postanowił więc zatrzymać broń do czasu otrzymania wynagrodzenia. Nie był w stanie wytłumaczyć, dlaczego nie dążył konsekwentnie do uzyskania zapłaty.

W trakcie śledztwa ustalono, że bezpośrednio po tym zabójstwie Krzysztof G. wyjechał pociągiem do Kalisza, gdzie przebywał do około godziny 16.00 następnego

dnia. Nie umiał wyjaśnić, co w tym czasie robił. Ustalono, że telefonował wówczas do kilku agencji towarzyskich oraz do żony. Następnie pojechał pociągiem do Wałbrzycha. Nie kupił biletu, gdyż jak twierdził, nie miał pieniędzy i wypisano mu mandat za ten przejazd.

Z dalszych wyjaśnień Krzysztofa G. wynikało, że w związku z brakiem pieniędzy postanowił zrealizować plan, który obmyślił podczas pobytu w więzieniu. Według tego planu miał wejść do agencji towarzyskiej i zastrzelić prostytutkę, a potem wykorzystać jej mieszkanie do zwabienia tam osób zainteresowanych zakupem samochodu. Planował, że osobom tym przedstawi telefonicznie bardzo atrakcyjną ofertę sprzedaży, więc z pewnością przyjadą następnego dnia z pieniędzmi na jego zakup. Krzysztof G. podał, że nie zamierzał zabijać ewentualnych klientów, lecz tylko zagrozić im bronią, odebrać pieniądze, związać i pozostawić na miejscu zabójstwa prostytutki. W celu zrealizowania planu kupił we Wrocławiu lokalne gazety z ogłoszeniami, nawiązał kontakt telefoniczny z prostytutką i umówił się z nią jako klient. Poprosił o możliwość skorzystania z toalety, gdzie zainstalował tłumik do pistoletu. Po wyjściu z toalety zorientował się, że w kuchni znajduje się jeszcze mężczyzna, więc najpierw oddał do niego kilka strzałów. Potem zaczął strzelać do kobiety, która w tym czasie wychodziła z pokoju. Następnie wrócił do kuchni i podciął gardło mężczyźnie, który „jeszcze charczał”. Potem przeniósł zwłoki kobiety do kuchni i przykrył obydwa ciała kurtkami. Zmył ślady krwi w pozostałych pomieszczeniach, po czym, korzystając z telefonów należących do ofiar, umówił się w tym mieszkaniu na następny dzień z kilkoma klientami, którzy umieścili w gazecie ogłoszenia, że poszukują określonego typu samochodu. Z wyjaśnień Krzysztofa G. wynikało, że spędził noc w mieszkaniu ofiar, raz tylko wyszedł na chwilę do sklepu po piwo. Następnego dnia kilkakrotnie ktoś pukał do drzwi. Uznał wtedy, że sytuacja jest niebezpieczna, nie czekał więc na umówionych klientów, lecz około południa wyskoczył przez balkon, po czym zaraz odjechał samochodem. Z wypowiedzi mężczyzn, którzy w dniu 10 lutego przybyli po zakup samochodów, wynikało jednak, że około godz. 15.30 widzieli w okolicy bloku mężczyznę, którego ze zdjęć rozpoznali jako Krzysztofa G.

Wyjaśnienia Krzysztofa G. pozostawały też w sprzeczności z innymi ustaleniami śledztwa. Pomijał on zupełnie duszenie Leny H. oraz zadawanie ran kłutych podbrzusza i śródbrzusza Januszowi S. Rany cięte jego szyi tłumaczył potrzebą ostatecznego dobiecia „charczącego” jeszcze mężczyzny, chociaż Janusz S. zginął wskutek strzału w głowę. Krzysztof G. nie podał też, że zadawał dodatkowe obrażenia małżonkom K.

Z dalszych wyjaśnień Krzysztofa G. wynikało, że po zabójstwie Leny H. i Marka S. postanowił już nie korzystać z agencji towarzyskiej, lecz wynajmując mieszkanie, do którego mieliby później przybyć klienci z pieniędzmi

w celu kupna rzekomego samochodu. Po wybraniu odpowiedniej oferty umówił się z właścicielem mieszkania. W mieszkaniu zastał mężczyznę i kobietę. Oczekiwali oni, że pobiorą z góry opłatę za 6 miesięcy wynajmu, on zaś chciał zapłacić tylko za jeden miesiąc. Podał, że zdenerwował się tym i został zmuszony do zastrzelenia ich, chociaż początkowo tego nie planował. Po zabójstwie pośpiesznie oddał się z mieszkania, pomimo że mieli tam wkrótce przyjść umówieni klienci z pieniędzmi. Stwierdził, że przestraszył się, iż odgłos strzałów mógł być słyszany przez sąsiadów, gdyż podczas zdarzenia w pokoju było otwarte okno.

W toku śledztwa ustalono, że Krzysztof G. zamierzał skorzystać jeszcze z kilku innych ofert wynajmu mieszkania. Był też już umówiony z osobami zainteresowanymi zakupem samochodów. Podczas kolejnych przesłuchań Krzysztof G. zaprzeczył tym ustaleniom, po czym wielokrotnie zmieniał wersję zdarzeń, m.in. podawał, że zabójstwa dokonał ktoś inny, a on jedynie towarzyszył zabójcy; w innych wskazywał też na współudział różnych osób.

4. Interpretacja i wnioski

Przystępując do rozwiązania problemu postawionego przez prokuraturę, należało przede wszystkim porównać sposób działania sprawcy (czy też sprawców) we wszystkich zabójstwach. Ponadto niezbędna była diagnoza motywacji, jaką kierował się sprawca (sprawcy). Jednym z istotnych źródeł do wnioskowania w tym zakresie była także analiza wyjaśnień składanych przez Krzysztofa G.

Z analizy wyjaśnień Krzysztofa G. wynikało, że jego działania miały za każdym razem dwa etapy: pierwszy, obejmujący przygotowania do zabójstwa i jego dokonanie oraz etap drugi, obejmujący realizację celu, któremu zabójstwa miały służyć. Było nim uzyskanie korzyści finansowych pochodzących z zapłaty za wykonanie zlecenia zabójstwa bądź rabunku innych ofiar.

Według wypowiedzi Krzysztofa G., w pierwszym przypadku działał na zlecenie, w pozostałych zaś realizował własny pomysł, który polegał na zdobyciu pieniędzy od osób skuszonych możliwością kupienia po atrakcyjnej cenie dobrych samochodów. Ten ekonomiczny cel miał być więc dla sprawcy zasadniczy, zaś samo zabójstwo było tylko „etapem wstępnym”, przygotowującym do jego realizacji. Zwraca uwagę fakt, że ten „wstępny etap” był przez Krzysztofa G. szczegółowo zaplanowany z uwzględnieniem możliwych zakłóceń i ewentualnych zmian. Biorąc pod uwagę samą efektywność działania, etap ten we wszystkich przypadkach był wykonany skutecznie, sprawnie i doprowadził do śmierci 5 osób. Sprawca zaczynał od wyboru różnych ofert spośród ogłoszeń zamieszczonych w gazetach, następnie nawiązywał kontakty telefoniczne i ustalał adresy. Po rozpoznaniu

sytuacji na miejscu zdarzenia udawał się pod jakimś pretekstem do łazienki, gdzie przygotowywał broń do użycia (m.in. zakładał tłumik). Po powrocie z łazienki włączał telewizor i precyzyjnie oddawał strzały najpierw w okolicę klatki piersiowej, a następnie w głowę. Zwraca uwagę fakt, że w dwóch przypadkach skutecznie kontrolował zachowania dwu ofiar. Po zabójstwach podejmował decyzję o sposobie bezpiecznego oddalenia się z miejsca zdarzenia.

Na uwagę zasługuje silna tendencja do dokonania zabójstw mimo pojawienia się szeregu obiektywnych przeszkód i wysokiego poziomu ryzyka niepowodzenia. Na przykład w przypadku zabójstwa Violetty L. sprawca nie zrezygnował z podjętego zamiaru, chociaż był widziany przez postronnych świadków, gdy przebywał wcześniej w okolicy miejsca zdarzenia. Pomimo że w dniu zabójstwa Violetta wcześniej go już odprawiła, kiedy usiłował dostać się do niej zamaskowany, to nie zrezygnował ze swego zamiaru i wieczorem przybył ponownie do jej mieszkania. W przypadku zabójstwa Leny H. nie odstąpił od realizacji planu mimo utrudnienia, jakim była obecność Janusza S.; zabił wtedy dwie osoby, chociaż znacznie zwiększało to jego ryzyko. W przypadku zabójstw Marii i Marka K. nawiązywanie wcześniejszego kontaktu nie tylko z ofiarami, ale i z członkami ich rodzin, narażało go na ryzyko rozpoznania ze strony tych ostatnich. Ponadto strzelał do ofiar wielokrotnie mimo otwartego okna w mieszkaniu. Powyższe okoliczności wskazują na działanie sprawcy w sytuacji wysokiego ryzyka, co sugeruje, że wykazał on bardzo silną motywację do zabicia ofiar.

Z punktu widzenia skuteczności działania zabójcy, zadanie czterem ofiarom dodatkowych obrażeń – poza postrzeleniem – było bezcelowe. Nie służyło bezpośrednio potrzebie ich uśmiercenia, gdyż stwierdzono, że u wszystkich ofiar ostatnimi były „egzekucyjne” strzały w głowę. Tym bardziej nie miało to związku z planowanym pozyskaniem pieniędzy od umówionych klientów. A jednak obrażenia te zostały zadane. Można więc wnioskować, że działania te wynikały z innej – sadystycznej motywacji, a nie deklarowanej przez Krzysztofa G. – ekonomicznej. Szczególnie wyraźnie widać to w przypadku kilku płytkich cięć nożem na szyi Janusza S., które zadane zostały już po oddaniu do tej ofiary dwóch strzałów (więc do ofiary już unieruchomionej), a przed oddaniem trzeciego, uśmiercającego strzału. Można wnioskować też, że i w przypadku zabójstw małżonków K. sprawca, zadając im dodatkowe obrażenia, zaspokajał swoje potrzeby sadystyczne.

Analiza danych wskazuje, że podawany przez Krzysztofa G. główny cel działania – osiągnięcie zysków z zabójstw – nie został zrealizowany w żadnym z powyższych przypadków. Z wypowiedzi Krzysztofa G. na ten temat wynika, że po dokonaniu zabójstw obawiał się nawet drobnych sygnałów sugerujących możliwość zde-

maskowania go. Np. po zabójstwie Leny H. i Janusza S. uciekł przez okno po usłyszeniu pukania do drzwi i nie wrócił już do mieszkania, chociaż prawdopodobnie przebywał w okolicy jeszcze przez jakiś czas i mógł się zorientować, że nikt nie wszedł do wewnątrz. Nie wykorzystał też zabójstw Marka i Marii K. do realizacji związanych z tym zamiarów, pomimo że mógł się zorientować, iż odgłosy zdarzenia nie zaalarmowały sąsiadów. Jeżeli założyć, że pierwsze zabójstwo, tak jak podał Krzysztof G., zostało dokonane na zlecenie, to i w tym przypadku także zwraca uwagę brak konsekwencji w dążeniu do uzyskania zapłaty za wykonane zlecenie.

Wypowiedzi Krzysztofa G. na temat powyższych okoliczności również nie wyjaśniają braku jego skuteczności w dążeniu do uzyskania zysków z dokonanych zabójstw. Można więc wnioskować, że samo zabicie ofiar było dla sprawcy celem głównym, pozostałe zaś były tylko pretekstem do realizacji jego sadystycznych skłonności. Zwracają przy tym uwagę przejawy sadyzmu, bezwzględności i brutalności w traktowaniu ofiar, co nie jest zgodne ani z planem działań, ani jego realizacją przedstawionymi przez Krzysztofa G. Zarazem jednak rzekomemu celowi finansowemu poświęcił on stosunkowo dużo zabiegów (np. umawianie się z osobami w celu sprzedania im samochodów). Możliwe jest więc, że stanowiły one formę swoistego „usprawiedliwienia” przed samą sobą.

Analiza okoliczności czynów wskazuje, że sadyzm w zachowaniu sprawcy można wiązać z jego zaburzeniami w sferze popędowej [2, 4, 5, 8, 11]. Wprawdzie Krzysztof G. prawdopodobnie nie odbywał stosunków seksualnych ze swoimi ofiarami, jednak możliwe są inne, bardziej pośrednie powiązania zabójstwa ze sferą popędowo-seksualną. Wskazuje na to wybór agencji towarzyskich i prostytutek jako ofiar, co było nieuzasadnione z punktu widzenia realizacji planów zwabienia tam innych ofiar. Przewidywanie, że po zdarzeniu można tam przebywać przez dłuższy czas, jest mało logiczne, gdyż są to miejsca, gdzie w każdej chwili mogą pojawić się postronne osoby (inne prostytutki, klienci, ochroniarze, właściciele agencji i lokalu, przygodni świadkowie itp.). Ponadto nie bez znaczenia jest tu fakt, że Krzysztof G. po dokonaniu zabójstwa Violetty L., a więc jak podał, po wykonaniu zleconego zadania, nie wrócił bezpośrednio do domu, lecz kilka godzin spędził w Kaliszu, telefonując w tym czasie do kilku różnych agencji towarzyskich.

Biorąc pod uwagę zachowanie sprawcy w poszczególnych przypadkach, można zauważyć pewne zmiany jego *modus operandi*. Usprawnieniu uległo powiązanie zabójstw ofiar z wabieniem oszukanych klientów, np. przez umawianie się z nimi na coraz wcześniejszą porę, tak, aby wszystko załatwić w ciągu jednego dnia. Stopniowo nawet zaczął umawiać klientów do mieszkań, w których dopiero planował zabić mieszkańców, prawdopodobnie w celu ograniczenia możliwości wystąpienia

dotychczasowych przeszkód oraz zmniejszenia ryzyka. Możliwe, że zrezygnował też z maskowania (wąsy, okulary), kiedy okazało się, że utrudnia mu to nawiązywanie kontaktów.

Zwraca uwagę fakt, że w kolejnych zabójstwach wzrastała liczba strzałów oddanych do poszczególnych ofiar: od dwóch – w przypadku Violetty L., do sześciu – w przypadku Marii K. W kolejnych zabójstwach pojawiły się też przejawy zachowań sadystycznych. Ich nasilenie było największe wobec ofiar w drugim zdarzeniu (duszenie Leny H. oraz zadanie ran ciętych i kłutych nożem Januszowi S.). Biorąc pod uwagę dane wiktymologiczne, należy przyjąć, że wzmożonej agresji sprawcy wobec Janusza S. nie można wyjaśnić prowokacyjnym zachowaniem się ofiary. Możliwą interpretacją zachowania sprawcy w tym zdarzeniu jest teza, że przy zabójstwie Violetty L. nie osiągnął on satysfakcjonującego rozładowania napięcia, więc w krótkim czasie (po trzech dniach!) i ze znacznie większą brutalnością zaatakował kolejną ofiarę. W trzecim przypadku sprawca również nie poprzestał wyłącznie na oddaniu śmiertelnych strzałów i poza postrzeleniem prawdopodobnie dodatkowo dusił obie ofiary. Wyżej opisane zmiany i modyfikacje zachowania w poszczególnych zabójstwach, szczególnie zaś nasilenie się zachowań sadystycznych, są typowe dla sposobu działania seryjnych sprawców zabójstw.

We wnioskach opinii biegli psychologowie stwierdzili, że z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, iż zabójstw Violetty L., Leny H., Janusza S., Marii K. oraz Marka K. dokonał ten sam sprawca. W działaniu sprawcy tych zabójstw powtarzały się następujące elementy:

- zdobywał informacje o ofiarach z ogłoszeń prasowych, nawiązywał z nimi kontakt telefoniczny jako ich klient, ustalał wtedy adres i termin spotkania;
- ofiary mieszkały w blokach wielorodzinnych;
- wybierając jako ofiary prostytutki, najprawdopodobniej nie korzystał z ich usług;
- wszystkie ofiary zginęły od strzałów z tej samej broni palnej – pistoletu z tłumikiem typu Skorpion;
- wszystkie strzały były oddawane z niewielkiej odległości, ale żaden nie był oddany z przyłożenia;
- każda z ofiar została przynajmniej jeden raz postrzelona w pierś, natomiast ostatnim obrażeniem u wszystkich ofiar był śmiertelny strzał w głowę o charakterze egzekucyjnym;
- dodatkowe poza postrzałowymi – obrażenia stwierdzone u ofiar były w większości skoncentrowane w obrębie szyi;
- sprawca zadawał dodatkowe obrażenia obu ofiarom płci męskiej;
- w sytuacji, kiedy ofiary zasłaniały się rękami, przestrzeliwał im ręce;
- nie rozbierał żadnej z ofiar, nie zdejmował też z ich ciał biżuterii;

- sprawca w żadnym przypadku nie pozostawił śladów wskazujących na penetrację mieszkania, a zarazem w każdym przypadku najprawdopodobniej zabierał pieniądze lub inne przedmioty należące do ofiar (telefon komórkowy, portfel z kartami kredytowymi);
- w trakcie dokonywania zabójstw włączony był sprzęt RTV, sprawca nie wyłączał go przed opuszczeniem miejsca zdarzenia, pozostawiał też włączone światła;
- we wszystkich przypadkach zabójstw sprawca wykazał silniejszą motywację do zabijania ofiar niż do wyciągania z tego planowanych korzyści ekonomicznych;
- sprawca wszystkich zabójstw przejawiał cechy osobowości zaburzonej typu psychopatycznego: charakteryzuje się ona bezwzględnością i brutalnością w traktowaniu ofiar, chłodem emocjonalnym, przedmiotowym traktowaniem ofiar. Zachowanie jego nie ulegało dezorganizacji pod wpływem emocji. W jego działaniu ujawniły się wyraźne elementy sadyzmu;
- zachowanie sprawcy było typowe dla sposobu działania seryjnych sprawców zabójstw.
- Kilka miesięcy później w tej sprawie biegli opracowywali też drugą opinię. Prokurator zwrócił się z postanowieniem o przeprowadzenie badań psychologicznych podejrzanego Krzysztofa G. w celu wypowiedzenia się o cechach jego osobowości oraz o motywacji, którą kierował się w przypadku popełnienia zarzucanych mu czynów. Przeprowadzone badania m.in. potwierdziły występowanie u podejrzanego silnych tendencji sadystycznych. Badany zaprzeczał jednak dokonaniu zarzucanych mu czynów. Jednak w trakcie rozprawy sądowej oskarżony Krzysztof G. zmienił stanowisko w sprawie, przyznał się do dokonania wszystkich zabójstw. Stwierdził też, że odczuwał satysfakcję podczas ich zabijania, a szczególnie przyjemność sprawiało mu znęcanie się nad ofiarami.

Krzysztof G. został skazany prawomocnym wyrokiem sądowym na dożywocie z możliwością ubiegania się o warunkowe zwolnienie dopiero po upływie 50 lat.